

LISSABON (verslag 2)

We zijn al vroeg uit de veren, doch de ontbijtkamer opent slechts om 8.00u, gelukkig kunnen we een kwartiertje vroeger binnen, want we krijgen een sms van Olivier dat de wedstrijden om 9.30 beginnen. We proberen Eddy en Mich te bellen doch dit lukt niet, hopelijk geraken ze er op tijd. Wat we enkel weten is dat het stadion zich niet ver van de eindhalte van de metro bevindt. Eerst kaartjes kopen, doch het loket is dicht, het begint hier al goed, doch een personeelslid van de Carris (bij ons De Lijn) is ons behulpzaam. Een ticket kost slechts 1,90 euro en je mag er de hele dag mee rijden. We volgen de groene kleur, alles is zeer goed aangegeven en op de metro zelf kan je de stations tellen. Overstappen en de rode kleur volgen tot de eindhalte. Nog even de weg vragen, want ver kan het niet meer zijn. Eens uit de Metro, bevinden we ons in een hypermoderne wijk, vroeger was hier de oude (vervallen) haven en men heeft deze locatie gebruikt voor de wereldtentoonstelling in 1998. We lopen dan ook door het prachtige winkelcentrum Vasco da Gamma, heren, visa- en andere bankkaarten goed wegstoppen want als de dames hier gaan shoppen komen we nooit op tijd. Buiten het centrum doemt het stadion op, het heeft de vorm van een zwart ei (gelegd door een zwart kieken). Ze hebben hier in elk geval op geen euro gezien, het geheel is indrukwekkend.

Het is nog maar negen uur als we de judotempel betreden. We kunnen rustig onze plaatsen uitkiezen want er is nog niet veel volk. Met onze nieuwe T-shirts vallen we weer op, ze zijn weer prachtig, al voorzien van het embleem voor de O.S. (dank U tante Greta). Het is niet waar hé, Ilse moet als eerste de tatami betreden en komt uit in de voorronde. Ze weten dat Ilse gekwetst is en nu lappen ze dit weer. Eerste kamp tegen de Zwitserse Durtschi Esther die heeft haar zeker van zaal vergist, moest die hiernaast niet zijn bij het basketbal? Calimero zou zeggen: ik ben klein en zij is groot, dat is niet eerlijk. Doch ons Ilse trekt zich daar niets van aan en de kamp begint. Beide nemen een afwachtende houding aan doch Ilse neemt meer en meer de bovenhand, niet met haar normale judo, daarvoor heeft ze te weinig kunnen trainen. Koka (geen cola) voor Ilse, gejuich in de zaal. Patrick geeft de nodige richtlijnen, niet meelopen Ilse, inderdaad, een grotere tegenstander kan makkelijk ushi-mata inkomen, doch ze blokt goed af, dit kent ze nog van in Athene, tegen Euranie. Maar het is nog niet gedaan, enkele seconden voor het einde komt de Zwitserse in houdgreep, we heffen ons "houden, houden" aan, ze zal ons gehoord hebben want Ilse maakt haar 25 seconden vol, Ippon!! Oef, valt dat mee, we kunnen al wat minder zenuwachtig de tweede kamp afwachten.

Weet je wie er intussen is komen bijzitten? Eddy en Mich, spijtig genoeg hebben ze de eerste kamp niet kunnen meemaken (verkeerde kleur gevolgd in de metro zeker?), doch ze hebben dan weer het voordeel dat ze meer van Lissabon gezien hebben dan wij. Voor ons zitten er ook bekenden, namelijk Leen Dom (spijtig genoeg gekwetst maar toch van de partij als supporter) samen met haar vriend en haar zus, die er ook steeds bij is. Veel beterschap gewenst van de ganse supportersgroep en dat we je volgend jaar mogen terugzien maar dan op de tatami. Vermits we compleet zijn, kan de volgende wedstrijd beginnen.

Tegen Sukha Olha, uit Oekraïne, een jonge deelneemster, het voordeel is misschien dat ze nog niet veel ervaring heeft op Europees vlak doch het nadeel is dan weer dat ze er stevig invliegt, er valt toch niet veel te verliezen. Er is weinig verschil met de eerste kamp, Ilse probeert haar slechte schouder te sparen, is soms onzeker waardoor ze zichzelf in gevaar brengt, doch haar ervaring haalt het van het jonge geweld. Het is zoals onze vurigste fan in België (Chris Droog) per sms laat weten, een spin met zeven poten kan ook nog hard lopen en ze zal haar prooi wel strikken in haar web. Ilse scoort Koka, de wedstrijd blijft in evenwicht, doch ze heeft nog wat in petto voor haar supporters, als kers op de taart wint ze (weer enkele seconden voor het einde) met Ippon!! Onze kelen gaan weer open en de decibels omhoog.

Nu komt het serieuze werk, namelijk tegen de Spaanse Carascosa Zaragoza Ana. Die kennen we nog van in Rotterdam en wij hopen stilletjes op revanche. In andere omstandigheden, met een 100% fitte Ilse, had ik ja gezegd, doch nu heb ik mijn twijfels. Spijtig genoeg terecht, want na 20 seconden scoort de Spaanse ippon, juist op dezelfde manier als te Rotterdam. Wat erger is, Ilse is op haar goede schouder terechtgekomen en komt als een half wrak van de tatami. Ze wordt wel doorverwezen naar de herkansingen, hoe gaat ze dat verwerken?

Tamelijk goed, want ze staat nog recht, klaar voor haar vierde kamp tegen, even diep adem halen, Huduka Strubreiter Fabiane Mayumi, moet er geen zand zijn? Wel een naam waar je mee kan uitpakken (haar paspoort is dubbel zo groot anders ging haar naam er niet op). Een Oostenrijkse?

Vergeet het, een Japanner die is blijven hangen bij een Oostenrijkse schone, het resultaat staat hier op de mat, een taaie klant. De wedstrijd verloopt gelijkopgaand, niet met mooi judo, doch wel met veel inzet en kracht. Wie het eerst scoort wint en geloof het of niet, Ilse scoort met koka, gegeven door de tweede scheidsrechter (een lieve dame die haar handje omhoog stak, ik dacht eerst nog die moet dringend gaan, trap op en tweede deur rechts). De hoofdscheidsrechter volgt braaf zijn collega (die zal thuis ook niet anders durven) en steekt ook zijn hand omhoog (voor hem eerste deur rechts). Het was wel verdiend hoor! We gaan dan ook uit de bol wanneer de vijf minuten voorbij zijn. Pauze.

Wie we daar hebben, Ilse en Olivier, ze komen even de supporters begroeten. Veel pijn voelt ze niet, hoe kan het ook anders met vier inspuitingen (sporten is gezond nietwaar?) Even tijd nemen om wat te kletsen en een fotootje te trekken met zus Twiggy en ons klaarmaken voor de vijfde kamp tegen Nareks Petra uit Slovenië. Marijntje en Greta zijn stiekem naar boven gegaan met onze grote Europese vlag om het woord brons aan te brengen, je weet maar nooit, goede supporters zijn op alles voorbereid.

Niet direct een cadeau, de Sloveense, die al vlug een koka krijgt (shido = strafpunt voor Ilse wegens passief vechten). Ilse probeert naar de grond te gaan doch de scheidsrechter houdt niet van grondwerk en roept steeds maté (stoppen en terug rechtstaand voort vechten). Wegens haar vechtlust wordt Ilse wel beloond met koka (shido voor Nareks) de stand is weer gelijk. In Finland stonden ze ook al tegen elkaar, daar was Petra niet opgewassen tegen Ilse, ze zag toen alle kanten van de tatami. Nareks komt voor met waza ari (half punt) er rest Ilse niets anders meer dan aan te vallen en risico's te nemen, Nareks profiteert hiervan en na wat rollen (je kon niet echt spreken van een worp) beslist de scheidsrechter nog een waza ari toe te kennen aan Nareks, Ippon, over en out voor Ilse, het zullen er maar vier op een rij blijven. Misschien hadden we beter de raad van tante Lieve opgevolgd en dichter bij mat twee gaan zitten zodat ze ons beter kon horen roepen, doch we waren er al van overtuigd dat Ilse voor brons zou kampen op mat drie, vandaar dat we zijn blijven zitten, we zullen het nooit weten. Teleurgesteld, ja, maar toch had ik nog een tevreden gevoel, als je in die omstandigheden drie kampen wint, mag je zeker met opgeheven hoofd het strijdperk verlaten. We blijven nog tot de finales afgelopen zijn, de Spaanse wint goud (en wordt daardoor eerste op de wereldranglijst) Nareks wint zelfs brons (nooit gedacht dat ze het zou halen tegen La Rizza uit Frankrijk). Het zijn dus wel degelijk goede judoka's waar ze tegen verloren heeft, dit maakt het verlies nog iets minder erg.

Tijd om op te stappen, we bewonderen nog even de mooie bouwwerken alvorens de terugtocht aan te vangen. Ditmaal gaan we onder het winkelcentrum, wat opvalt, zijn de prachtige gepolijste vloeren, daar kennen ze wat van hoor. We nemen ons kaartje voor de metro en lap, dat van mij werkt niet meer, rood licht, na zes maal proberen passen we de truc van de Siamese tweeling toe, onder het motto dicht bijeen is warm, lukt het me om samen met Lieve er door te geraken. Zonder verdere problemen geraken we terug in ons hotel. Even de tijd om ons op te frissen en we laten nonkel Paul het restaurant uitkiezen, daar is hij heel goed in, we zaten wel bijna in een peepshow (wat zou er achter dat rode gordijn doen zijn?) doch even later zaten we in een gezellig restaurantje, niet te groot, het was bijna volzet als we allemaal binnen waren. Het waren twee oudere heren die het restaurant openhielden, één deed de bediening en plaatste wat oud brood met wat oude kaas en paté op tafel (dit noemt men "couvert" ter vervanging van een voorgerecht, de prijs is wel hoog voor wat men krijgt, doch typisch Portugees). De andere man trekt een blauw plunje aan met witte muts (bij ons zou die direct een job aangeboden krijgen in een psychiatrische instelling) dit was de kok. Gelukkig is de kaart opgesteld in het Engels en het Portugees, ik zou niet weten wat we anders te eten kregen, de vijf dappersten onder ons besluiten om een gerecht te nemen dat ons onder zachte dwang voorgesteld wordt. We krijgen één grote pot met wat blutsen in, die had de oorlog meegemaakt en doet me herinneren aan grootmoeders tijd, in onze kelder moet ook nog zo'n exemplaar te vinden zijn. We krijgen er ook een pollepel bij. Wat zat daar allemaal in, rijst met tomatensaus, mosselen, rivierkreeften, schelpen, en een paprika in vijf stukken gesneden. Een hamer en een beitel waren wel van pas gekomen om sommige stukken open te krijgen, doch al bij al was het niet slecht.

Onze eerste dag is al meegevallen, doch vermits het de eerste keer is dat Eddy en Mich erbij zijn, besluiten we nog met enkelen een slaapmutsje te nemen. Zat dat daar vol met supporters van de Rangers, die hadden gewonnen van Sporting Lissabon, kunnen die lelijk doen, drinken, zingen, drinken, zingen. Bier wordt er dan ook niet in glazen geschonken. Die mannen (en vrouwen) zaten er al van donderdagavond en 's zaterdags zaten ze er nog, die zijn toch nog iets heviger dan wij. We zullen maar gaan slapen want morgen gaan we de stad verkennen. Slaapwel. Zzzzzzzzzz.